

har benyttet sig af synspunktet: »Opfylder du ikke dine arbejdsforpligtelser, har du heller ikke længere dit arbejde«, vil den positive virkning blive tilstrækkelig. Der påregnes altså med andre ord ikke nødvendighed for særlige stramninger over for de ansatte, men blot det, at det danske velfærds- og velstandssamfunds fortsatte eksistens her – som på hundredvis af andre områder – kræver, at vi får helt andre mennesketyper end hidtil ind på det offentliges chefposter: folk med hår på brystet, som ikke ryster på hånden, når de uundgåelige barske beslutninger skal træffes og fastholdes.

Vedtages lovforslaget, vil en række lovbestemmelser, som er i strid med forslaget, bortfalde. Af ordensmæssige grunde vil det nok være rigtigt til den tid at gennemføre en særskilt lov, som specificerer, hvilke hidtil gældende bestemmelser der har mistet deres gyldighed.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Når det offentliges kæmpe milliardgæld skal indføres, bliver det nødvendigt, at offentlige stillinger kan nedlægges med forholdsvis korte varsler. For så vidt der allerede gælder opsigelsesvarsler på 3 måneder eller mindre, påvirkes de ikke af § 1.

Til § 2

Landet har ikke råd til at give løn for stort mere end det arbejde, der bliver udført. Ventepenge og efterlønsordninger må derfor skæres væk inden for det offentlige. Dette gælder selvfølgelig lige fuldt tjenestemænd og overenskomstansatte samt tidligere ministre og folketingsmedlemmer, som det gælder alle andre. § 2 påvirker ikke efterløns-/ventepengeordninger, der efter gældende regler strækker sig over et halvt år eller mindre.

Reglen finder også anvendelse på de administrative julelege, der har belastet skatteborgerne med større løn- og pensionsforpligtelser end lønbaseret, jf. for eksempel den i Folketingstidende 1981–82 (1. samling), forhandlingerne sp. 897–898 optrykte aftale, om hvis nærmere udvikling der gives oplysninger i Folketingstidende 1981–82 (2. samling), forhandlingerne sp. 9995 f.

Til §§ 3 og 4

Fremskridtspartiets grundsynspunkt er: ens pension til alle. Alle bør have samme folkepension, uanset om de for eksempel har været arbejdsmænd, landmænd, købmænd eller professorer, postmestre, præster eller skolelærere. Fremskridtspartiet finder det

forargeligt, at en tidligere minister eller højesteretsdommer i sin alderdom skal have 3–6 gange så meget fra det offentlige som for eksempel en tidligere B & W-arbejder. Fremskridtsstandpunktet er, at i fremtidens pensionssystem skal samfundets ældste have udbetalt præcis samme kronebeløb hvert år af skattemidler, uanset hvad de har befattet sig med i deres erhvervsaktive år. Vil den enkelte have mere, må vedkommende selv ordne sine pensionsforhold, som vedkommende vil – for eksempel gennem livsforsikringselskaber og frivillige pensionsordninger.

Nogle offentligt ansatte påstår heroverfor, at særpensionen er en del af deres arbejdsvederlag. Hertil er Z-svaret: Lønnen skal findes i lønposen, ikke på en pensionskonto. Ellers ville det arbejde, den 38-årige politibetjent udfører i dag, blive gageret helt forskelligt afhængigt af, om han dør som 60- eller som 90-årig.

Andre forsvarer særpensionsfordelen med, at den flyder af tjenestemandsbegrebet. Dette er rent oratorisk nonsens. Troskabspatriotisme og loyalitet skal ikke købes med pensionsprivilegier.

Ved nærværende lovforslags §§ 3 og 4 foreslås reglerne herom ført ud i livet stort set i overensstemmelse med, hvad der siden 1976 har været udmøntet som Fremskridtspartiets politik.

§ 4 angår overenskomstansatte, hvor pensionen ordnes gennem en pensionskasse – altså først og fremmest PKA-området.

§ 3 drejer sig om dem, hvor det offentlige står som pensionsudbetaleren – altså fortrinsvis tjenestemandsområdet.

Her er Fremskridtspartiets forslag bl.a. fremsat som ændringsforslag nr. 2389 til § 26 i finanslovforslaget for 1982 og omtalt i Fremskridtspartiets »Finanskatalog 1989–90« fra oktober 1988.

I relation til den foreslåede § 3, stk. 1, bemærkes: Bortset fra den (statsfinansiel) betydningsløse regel i § 64, 3. punktum, om dommere, der afskediges mellem 65- og 70-års-alderen, indeholder grundloven alene pensionsregler i § 27.

Fremskridtspartiet bestrider, at den herskende klasse i grundlovens § 73 kan finde en for lovgivningsmagten uoverstigelig barriere, så de herigenem kan sikre sig særpensionsfordele frem for den øvrige befolkning. De tjenestemandsforsøg, der har været gjort for at bygge sådan en barriere, står i skingrende modstrid til den negligering, dommere og andre tjenestemænd siden 1849 undtagelsesfrit har foretaget, hver gang andre befolkningsgrupper har forsøgt at ty til grundlovens ejendomsretsbeskyttelse over for lovgivningsmagten.

Når grundlovens § 27 særligt taler om, at pensionsforhold skal ordnes ved lov, og alene som undtagelse